

dokud podmíněčné odsouzení, obzvláště však reciprocita jeho oproti našim příslušníkům není státní smlouvou stanovena, byli by příslušníci jiných států ve výhodě, která sotva by se dala zákonem odůvodnit.

Okr. soudce Chytil.

Několik poznámek ke schůzi československých soudců.
Českoslovenští soudcové sešli se dne 18. ledna t. r. v Praze, aby si sdělili svoje stesky, projevíli svá přání a oznámili je justiční správě. Máme plné porozumění pro stesky i přání stavu soudcovského a přejeme si, aby justiční správa věnovala těmto přáním plnou pozornost a snažila se jim, pokud lze, vyhověti. S druhé strany nezavíráme oči před tím, že není v moci správy justiční odpomoci rázem nedostatku soudcovských sil a tím i přetížení stavu soudcovského, do něž si bylo na schůzi stěžováno. Je známo, že dorost právnický se do služeb státních nijak nehrne, a státní správa nemá prostředků tomuto nedostatku rázem odpomoci. Ostatně projevy některých účastníků schůze byly přímo namířeny proti tomu, aby se dorost stavu soudcovskému věnoval. Bylo ovšem zapomenuto při tom, že tím se nedostatku sil soudcovských a přetížení soudů neodpomůže. V rozčilení a roztrpčení dnešními poměry živěním, může býti ovšem i soudce stržen k výrokům, jichž by při klidné rozvaze sotva učinil. Ale i když touto skutečností mnoho si vysvětlíme a omluvíme, přece nemůžeme zamlčeti, že bolestně a trapně se nás dotknul tento výrok jednoho účastníka (podle novin): »Při tom uvedeno, že soudcovstvo by se nelekalo žádné akce, všeobecným byl názor, že ani slovo »stávka« nesmí nikoho odstrašit. Stávka je právem vydědence, který nemá jiného prostředku k uplatnění svého spravedlivého názoru.« A při těchto slovech prý se ozvala hlučná pochvala! Neuvedomil si řečník, neuvedomili si ti, co mu tleskali, jaký je rozdíl mezi soudcem — a úředníkem státním vůbec — a mezi těmi, kdož jsou ve službách soukromých? Nena-
padlo je, že neslouží té které vládě, nýbrž státu a že přirozeně a nutně stavěli by se stávkou proti státu, tedy proti celku jeho, pracovali vědomě a přímo k jeho rozvratu? Stát trpí každou stávkou, o tom nelze pochybovati, ale trpí jí nepřímou a nelze říci, že by stávka v tom kterém odvětví výrobním vypuknuvší byla přímo namířena proti jeho bytí. Tento ráz protistátní měla by však nutně stávka státního úřednictva. A prospělo by státní úřednictvo snad sobě, svým požadavkům o zlepšení? O tom ať se neklame; jeho hnutí proti státu namířeného a jej podvracejícího využily by pro sebe živly státu a pořádku v něm nepřátelské, jež by se ovšem dále už obešly bez dneš-

ního úřednictva státního i soudcovstva. Jsme přesvědčeni, že na schůzi bylo jistě dosti vážných mužů, již s výroky tak nerozvážnými, nebezpečnými a stavu soudcovského nedůstojnými jistě nesouhlasili. Ku podivu, že však nenašel se nikdo, kdo by se byl proti takovýmto názorům mužně ozval. Je hluchou frází, mluvit o tom, jemuž dává stát do rukou výkon spravedlnosti, jako o »vydědění«, je nesvědomitě mluvit o tom, že není jiného prostředku k uplatnění požadavků soudcovských než stávky, a je v ústech toho, jenž rozhodovati má o rozporech vzniklých mezi spoluobčany jeho, nepochopitelné tvrditi, že stávka je prostředkem k uplatnění »spravedlivého názoru«. Jak divně se to vyjímá: příslušník stavu, jehož *raison d'être* spočívá na vyloučení svémoci, prohlašuje svémoc za prostředek k uplatnění »spravedlivého názoru«! A je-li pravda, že tyto názory našly hlučnou pochvalu, pak je to zjev hluboce zarmucující.

Na konec ještě krátkou poznámku. Týž řečník prohlásil, že v naší justiční správě »duch vídeňský panuje dále«. Nemáme příčiny bráti justiční správu v ochranu. Ale tolik je jisto: vůči vídeňské justiční správě nebyvala pronášena tak silná slova a kdyby, nevím, jestli by vídeňská správa byla názory podobné klidně přijala. A ještě něco: v Německu nejsou celkové poměry nijak utěšené, státní úřednictvo má tam rovněž svoje velké bolesti a stesky. Ale doporučuji našim lidem, aby si přečetli, jak tam soudcové pohlížejí na otázku přípustnosti stávky úřednictva státního. Najdou to v časopise soudcovském (*D. Richter-Ztg.*, 1919, str. 334, 363) i v *D. Juristen-Ztg.*, 1919, str. 785. Mimo úvahu zůstává zde otázka stávky úřednictva státního ve případech, kde vlády zmocnil by se teror davů; neboť na takovouto stávku se výrok hořejší nevztahoval.

Rebus. Ve »Sbírce zákonů a nařízení státu československého« částce CXXXVII. r. 1919 čteme tuto větu: »Pro kandidáty advokacie, ať byli zapsáni do seznamu kandidátů nastupující službu vojenskou nebo teprve vystoupivše z ní, tu však jen, když do roka po vykonání právnických studií nastoupili vojenskou službu a alespoň do roka po tom, kdy z ní vystoupí, vstoupí do praxe, platí tato ustanovení: ...« Nastupující ... vystoupivše ... nastoupili ... vystoupí ... vstoupí ...

Útěk ze služby státní: Dodatkem k stejnojmennému článku v posledním čísle dovoluji si poukázat k dalším příčinám:

Dne 23. července 1919 vydán byl zákon o započítání válečných let státním zaměstnancům a v § 4 tohoto zákona ustanoveno, že připočtení válečných let vztahuje se i na